

Dersom virksomhederne nægter dette, er de pågældende medlemsstater forpligtet til at yde Kommissionens repræsentanter den for udførelsen af deres undersøgelsesarbejde nødvendige bistand.

I fald virksomhederne undlader at give de ønskede oplysninger eller giver mangelfulde oplysninger, kan Kommissionen idømme dem bøder.

I overensstemmelse med Fællesmarkedstraktatens art. 172 fastsætter forordningen, at Kommissionens bødeforlæg af sagsøgte kan indbringes for Domstolen, som kan opheve, nedsætte eller forhøje den idømte bøde.

Spørgsmål 10:

Der ønskes eksempler på direktiver og beslutninger fra Rådet og Kommissionen og disses indvirkning på lovgivningen i medlemslandene. Kan direktiver og beslutninger også rettes til enkeltpersoner og sammenslutninger? I bekræftende fald ønskes eksempler herpå.

Svar:

Siden Fællesskabets oprettelse er der af Rådet og Kommissionen truffet en række beslutninger, hvoraf et overvejende antal vedrører problemer i forbindelse med toldunionens oprettelse. Således traf Rådet den 12. maj 1960 beslutning om at fremskynde gennemførelsen af de forholdsregler, som medlemslandene i henhold til Fællesmarkedstraktaten er forpligtet til at træffe med henblik på dannelsen af en toldunion. Endvidere er der truffet en række beslutninger vedrørende fastsættelsen af de fælles ydre toldsats på særlige vareområder som f. eks. tobak og visse olieprodukter samt vedrørende de i overgangsperioden eksisterende problemer angående varernes oprindelse.

Blandt de øvrige beslutninger kan der være grund til at nævne beslutningen fra marts 1960 vedrørende koordineringen af medlemslandenes økonomiske politik, ifølge hvilken der blev nedsat to udvalg til undersøgelse af henholdsvis medlemslandenes arbejdsmarkeder og konjunkturpolitik.

Beslutninger er fuldt ud bindende for alle, som de angives at være rettet til, altså i givet fald også for enkeltpersoner og sammenslutninger. Ifølge de for udenrigsmini-

steriet foreliggende oplysninger har Rådet eller Kommissionen ikke hidtil truffet beslutninger, der var rettet til enkeltpersoner eller sammenslutninger.

Fællesskabets organer har hidtil i meget begrænset omfang udfærdiget direktiver. Blandt de udstedte direktiver kan fremhæves direktivet af 11. maj 1960 vedrørende gennemførelsen af Fællesmarkedstraktatens art. 67 om liberalisering af kapitalbevægelser. Om dets nærmere indhold henvises til den udførlige omtale i handelsministeriets bidrag til undersøgelsen vedrørende problemerne i forbindelse med Danmarks tilslutning til Det europæiske økonomiske Fællesskab: Tjenesteydelser og kapital, s. 12 ff.

Ifølge Fællesmarkedstraktaten er direktiver bindende for de medlemslande, de rettes til, for så vidt angår det tilsigtede mål, men det overlades til de nationale myndigheder selv at bestemme form og midler for gennemførelsen af den i direktivet indeholdte forpligtelse. Direktiver vil derfor ikke kunne rettes direkte til enkeltpersoner eller sammenslutninger.

Hvorledes direktiver og beslutninger i øvrigt forholder sig til den nationale lovgivning, herunder specielt om der kræves en særlig national gennemførelseslovgivning, vil afhænge af de enkelte medlemslandes forfatningsmæssige bestemmelser og praksis.

Spørgsmål 11:

Hvad er begrundelsen for, at mistillidsforslaget i Forsamlingen til Kommissionen skal vedtages med $\frac{2}{3}$ flertal, og at det skal vedrøre Kommissionen som helhed?

Svar:

Reglen i Fællesmarkedstraktatens art. 144 om vedtagelse af mistillidsvotum til Kommissionen er i det væsentlige af samme indhold som art. 24 i traktaten om Kul- og Stålfællesskabet og går således tilbage til 1951. Dens indhold må utvivlsomt ses på baggrund af de erfaringer, der var gjort i flere vesteuropæiske lande, specielt Frankrig, vedrørende virkningerne af en parlamentarisk kontrol, der i sin udformning eller praktisering tilsidesatte legitime hensyn til stabilitet i statsstyret.

Formålet med kravet om to tredjedeles fler-